

Arrest

nr. 134 208 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Britse nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 8 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 maart 2013 diende verzoeker een aanvraag in tot afgifte van een verklaring van inschrijving.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 juli 2013 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, waarbij verzoeker werd meegedeeld dat hij over een bijkomende termijn van één maand beschikte om ontbrekende overtuigingsstukken neer te leggen, werd verzoeker op 29 januari 2014 ter kennis gebracht.

1.3. Op 8 april 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 15 juli 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 18.03.2013 werd ingediend door:

Naam: [W.W.J.]

Nationaliteit: Verenigd Koninkrijk

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 18.03.2013 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40 §4, 1e lid, 2° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag twee brieven van ING voor, een jaaroverzicht: identificatiegegevens en ziekteverzekering.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat hij voldoende inkomsten heeft om te voorzien in zijn levensonderhoud en om te voorkomen dat hij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten.

Uit nazicht van de voorgelegde documenten bleek dat betrokkene niet afdoende aangetoond had te beschikken over voldoende bestaansmiddelen om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De brieven van de bank ING vermeldde immers de verificatie van persoonlijke details en uitwisseling van informatie over het inkomen van 2012, maar er werd hierop nergens iets vermeld van verworven inkomsten. Ook op de jaaroverzichten werd niet vermeld hoeveel inkomsten betrokkene ontving. Bijgevolg kon niet worden vastgesteld dat betrokkene aan de voorwaarden voldeed om het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te kunnen uitoefenen. Vandaar dat er op 05.07.2013 een weigeringsbeslissing werd opgemaakt. Er werd gekozen voor een weigeringsbeslissing zonder bevel omdat het mogelijk leek dat betrokkene wel degelijk aan de verblijfsvoorwaarden voldeed, maar gewoonweg niet begrepen had welke documenten dienden te worden voorgelegd om dit aan te tonen. Betrokkene kon pas op 29.01.2014 in kennis worden gesteld van deze beslissing. Nadien maakte hij nog bijkomende bewijsstukken over aangaande inkomsten uit pensioen en arbeidsongevallenverzekering. Betrokkene ontvangt een pensioen als zelfstandige van de RSVZ, een pensioen als werknemer van de RVP, een pensioen van The Pension Service uit Groot-Brittannië en een uitkering van het Fonds van Arbeidsongevallen. Wanneer we al deze inkomsten in rekening nemen, dienen we vast te stellen dat het totale bedrag onder het inkomstenniveau (als alleenstaande) ligt waaronder sociale bijstand kan worden verleend. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene met een dergelijk karig bedrag in zijn levensonderhoud kan voorzien gezien zijn persoonlijke situatie.

Ondanks de extra verstrekte informatie van betrokkene, kan dus de eerder genomen beslissing niet worden herzien. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan 3 maanden als burger van de Unie gezien zijn inkomsten ontoereikend zijn om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (overeenkomstig art. 40§4, tweede lid.

Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij/zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 §2, tweede lid (KB 08.10.1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In zijn eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 52, §4, 2e lid van het Vreemdelingenbesluit stelt dat indien er geen beslissing werd genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42 Vw., een verblijfskaart dient afgeleverd te worden.

De termijn bepaald bij artikel 42 Vw. is een vervaltermijn. Het verstrijken van de bedoelde termijn heeft het afleveren van een verblijfskaart tot gevolg, ook indien niet zou voldaan zijn aan de grondvoorwaarden voor de aanvraag tot inschrijving (RvV 15 juni 2010, nr.44.835).

De bestreden beslissing kan niet geacht worden genomen te zijn binnen de zes maanden na de aanvraag tot gezinshereniging.

Op 18 maart 2013 heeft verzoeker een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden als Unieburger ingediend.

Pas op 29 januari 2014 en nu op 15 juli 2014 werd verzoeker in kennis gesteld van het feit dat deze aanvraag werd geweigerd.

Blijkbaar werd er op 5 juli 2013 een weigeringsbeslissing opgemaakt door verwerende partij. Verzoeker kon hiervan echter pas voor de eerste keer kennis nemen op 29 januari 2014, ruim buiten de termijn van 6 maanden.

Hierdoor overschrijdt verwerende partij de aan haar wettelijk opgelegde vervaltermijn. Immers, anders oordelen ontnemt elk nut aan de vervaltermijn voorzien in artikel 51, §2, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit. Artikel 51, §2, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit wil immers verzekeren dat de Unieburger die verblijfsrecht vraagt in België binnen de zes maanden na de aanvraag zekerheid verwerft over zijn aanvraag.

De dienst Vreemdelingenzaken is er blijkbaar wel in geslaagd om voor het verstrijken van de zes maanden een weigeringsbeslissing op te stellen. Het is echter kennelijk onredelijk dat zij er niet in is geslaagd deze beslissing te betekenen, doch dit maar op 29 januari 2014 en op 15 juli 2014 te kunnen doen. Een dergelijke gang van zaken ondergraaft de vervaltermijn van zes maanden, en is niet verzoenbaar met de doelstelling van artikel 51, §2, 1e lid van het Vreemdelingenbesluit. Er is dermate veel tijd verstreken tussen de datum waarop de beslissing genomen zou zijn, en de datum waarop de beslissing betekend werd dat er sprake is van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel. Het rechtzekerheidsbeginsel houdt immers in “dat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een handeling kan voorzien op het tijdstip waarop hij die handeling stelt. [...] Het rechtzekerheidsbeginsel biedt de burger de waarborg dat hij niet zonder redelijke rechtvaardiging verrast zal worden door rechtsgevolgen die hij niet kon voorzien op het ogenblik dat hij de handeling stelde.”.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel. Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in. Dat er eveneens sprake is van een fout die onaanvaardbaar is voor elke redelijke persoon.

De bestreden beslissing moet geacht worden genomen te zijn op het moment van haar betekening, i.e. meer dan zes maanden na de aanvraag.

Verwerende partij kan verzoeker niet rechtsgeldig het verblijf weigeren door middel van een bijlage 20."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 51, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af."

Deze bepaling voorziet uitdrukkelijk dat in het geval de bevoegde minister, c.q. staatssecretaris, of zijn gemachtigde nalaat binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving die werd ingediend door een burger van de Unie een beslissing met betrekking tot deze aanvraag te nemen en op voorwaarde dat deze burger de documenten bedoeld in artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft overgelegd de burgemeester dient over te gaan tot de afgifte van de gevraagde verklaring van inschrijving.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat verzoeker in gebreke bleef om alle in artikel 50, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bedoelde documenten over te maken. Verzoeker liet immers na om het bewijs dat hij beschikte over voldoende bestaansmiddelen neer te leggen. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder artikel 51, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft geschonden door, na het verstrijken van de in artikel 42 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalde termijn van zes maanden, toch nog te beslissen tot de afgifte van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekers beschouwingen omtrent artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 zijn niet dienstig en doen geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 omvat immers een regeling die enkel betrekking heeft op familieleden van een burger van de Unie en voorziet evenzeer dat slechts een verplichting tot inwilliging van een verblijfsaanvraag na het verstrijken van een termijn van zes maanden bestaat, indien de aanvrager *"alle vereiste documenten heeft overgemaakt"*.

Ook uit artikel 42 van de Vreemdelingenwet – bepaling die op zich niet voorziet in enige sanctie indien niet binnen de zes maanden een standpunt wordt ingenomen omtrent een aanvraag tot afgifte van een verklaring tot inschrijving – kan niet worden afgeleid dat verweerder zou verplicht zijn een verblijfsrecht van meer dan drie maanden toe te staan aan een burger van de Unie die niet aantoonde zich in één van de in artikel 40, § 4, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties te bevinden.

Daarnaast moet nog worden geduoid dat uit de bewoordingen van artikel 51, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 geenszins blijkt dat deze bepaling tot doel heeft om aan elke burger van de Unie binnen de zes maanden een antwoord te verstrekken omtrent zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving. Dit artikel is er enkel op gericht het bestuur ertoe te verplichten om binnen voormelde termijn een positieve beslissing te nemen ten aanzien van de burgers van de Unie die hun aanvraag staafden met stukken waaruit kan worden afgeleid dat zij voldoen aan de in artikel 40, § 4 eerste lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden.

Voorts moet worden aangegeven dat verzoeker door toe te lichten dat de kennisgeving van de beslissing van 5 juli 2013 waarbij hem een extra termijn werd toegekend van één maand om alsnog de nodige overtuigingsstukken over te maken pas plaats vond op 29 januari 2014 evenmin toelaat vast te stellen dat de in casu bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

Een schending van artikel 51, § 2, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt niet.

3.1.2.2. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat verweerder het rechtszekerheidsbeginsel miskende. Verzoekers betoog is immers gebaseerd op de incorrecte

veronderstelling dat een burger van de Unie die vergeet of er niet in slaagt om aan te tonen dat hij een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden toch van een dergelijk verblijfsrecht kan genieten indien verweerder niet binnen de zes maanden na de indiening van de verblijfsaanvraag een beslissing omtrent deze aanvraag neemt.

Aangezien niet blijkt dat verweerder de geldende rechtsregels niet juist en consequent heeft toegepast kan niet worden besloten tot een schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

3.1.2.3. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat verweerder zijn situatie verkeerd heeft geapprecieerd en er geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt bijgevolg in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vervat in artikel 41, 2, a van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Artikel 40 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie,

waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet verplicht verwerende partij dus om rekening te houden met de persoonlijke situatie van de Unieburger om te beoordelen of hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt.

Hierbij aansluitend dient gewezen te worden op het hoorrecht zoals vervat in het Handvest.

Artikel 41 van het Handvest stelt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen;

b) het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim;

c) de plicht van de betrokken diensten, hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Unie van de schade die door haar instellingen of door haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen.”

Het Handvest maakt sinds het Verdrag van Lissabon, en met name artikel 6.1 van het Verdrag, primair recht uit en primeert met andere woorden op nationale bepalingen.

In het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012, *M. M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland en Attorney General*, C-277/11 verduidelijkt het Hof dat het hoorrecht van algemene toepassing is, ook als de nationale wetgeving er niet in voorziet:

“81 Dienaangaande zij eraan herinnerd dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het recht van de Unie vormt (zie met name arresten van 28 maart 2000, *Krombach*, C-7/98, *Jurispr. blz. I-1935*, punt 42, en 18 december 2008, *Sopropé*, C-349/07, *Jurispr. blz. I-10369*, punt 36).

82 De onderhavige zaak betreft meer in het bijzonder het recht om in elke procedure te worden gehoord, dat integraal deel uitmaakt van genoemd grondrecht (zie in die zin met name arresten van 9 november 1983, *Nederlandsche Banden-Industrie-Michelin/Commissie*, 322/81, *Jurispr. blz. 3461*, punt 7, en 18 oktober 1989, *Orkem/Commissie*, 374/87, *Jurispr. blz. 3283*, punt 32). Dit recht is thans niet alleen neergelegd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die de eerbiediging van de rechten van de verdediging garanderen alsmede het recht op een eerlijk proces in het kader van elke procedure in rechte, maar ook in artikel 41 ervan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt.

83 Artikel 41, lid 2, bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder omvat te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen, het recht van eenieder om inzage te krijgen in het hem betreffende dossier, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en zakengeheim alsmede de plicht van de betrokken diensten om hun beslissingen met redenen te omkleden.

84 Vaststaat dat deze bepaling van algemene toepassing is, zoals uit de bewoordingen ervan blijkt.

85 Het Hof heeft dus steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie, waar het heeft geoordeeld dat dit recht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden (zie met name arresten van 23 oktober 1974, *Transocean Marine Paint Association/Commissie*, 17/74, *Jurispr. blz. 1063*, punt 15; *Krombach*, reeds aangehaald, punt 42, en *Sopropé*, reeds aangehaald, punt 36).

86 Volgens de rechtspraak van het Hof moet dit recht worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arrest Sopropé, reeds aangehaald, punt 38).

87 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden (zie met name arresten van 9 juni 2005, Spanje/Commissie, C-287/02, Jurispr. blz. I-5093, punt 37 en aldaar aangehaalde rechtspraak; Sopropé, reeds aangehaald, punt 37; van 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 83, en 21 december 2011, Frankrijk/People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punten 64 en 65).

88 Bedoeld recht impliceert tevens dat de administratie met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en de beschikking toereikend te motiveren (zie arresten van 21 november 1991, Technische Universität München, C-269/90, Jurispr. blz. I-5469, punt 14, en Sopropé, reeds aangehaald, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren zodat betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging."

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: "1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)".

De bijlage 20 die in casu werd genomen ten aanzien van een Britse onderdaan, werd afgeleverd in uitvoering van de Burgerschapsrichtlijn (Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden). Het hoorrecht is dan ook van toepassing in verzoekers geval.

Het Hof oordeelt in paragraaf 87 van bovenstaand arrest dat het hoorrecht waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen aanmerkelijk kan beïnvloeden.

Het Hof heeft in paragraaf 65 van het arrest van 21 december 2011, France/People's Mojahedin Organization of Iran, C27/09 P, geoordeeld dat het hoorrecht tot doel heeft dat de belanghebbende fouten kan laten verbeteren of nieuwe elementen kan laten gelden met betrekking tot een maatregel die zal genomen worden.

Indien verzoeker, zoals vereist door artikel 41.2 van het Handvest, op de hoogte zou gebracht geweest zijn van het standpunt van het bestuur aangaande het feit dat er onvoldoende bewijzen voorliggen van zijn bestaansmiddelen, had verzoeker bijkomende bewijzen kunnen overmaken of kunnen uitleggen dat hij wel degelijk in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien met zijn huidige inkomsten. Verzoeker had kunnen o.a. kunnen kenbaar maken dat hij slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is (stuk 2) en dat hij nog steeds over voldoende inkomsten beschikt om niet ten laste te vallen van de Belgische overheid.

Indien verwerende partij zich aan haar verplichting had gehouden onder artikel 41.2 van het Handvest om verzoeker te horen naar aanleiding van de voorgenomen negatieve beslissing, dan had verzoekende partij bijkomende elementen voorgelegd en kon verwerende partij op basis van deze nieuwe elementen de maatregel herzien. De kans is overigens meer dan reëel dat verwerende partij een andere beslissing zou genomen hebben in dat geval.

Indien verzoekende partij haar hoorrecht zoals gegarandeerd door het Handvest had kunnen uitoefenen was verwerende partij tot een andere beslissing gekomen.

De bestreden beslissing schendt daarom alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier. De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn. De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier. De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn (J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)”.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.”

3.2.2.1. Allereerst moet worden gesteld dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van

de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoeker heeft op 18 maart 2013 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving ingediend en hierbij voorgehouden over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Omdat hij zijn beweringen niet aannemelijk maakte door het voorleggen van bewijskrachtige stukken werd hem op 29 januari 2014 meegedeeld dat zijn aanvraag werd afgewezen doch dat hem tevens een bijkomende termijn werd toegekend waarbinnen hij alsnog de vereiste overtuigingsstukken kon neerleggen. Verzoeker bracht vervolgens een aantal stukken aan waaruit zijn inkomsten bleken. Verweerder berekende dat verzoeker een maandelijks inkomen ten bedrage van 645,20 euro aantoonde en stelde vast dat verzoekers inkomen ver onder het niveau ligt dat een alleenstaande in België toelaat sociale bijstand te verkrijgen en dus niet kan volstaan om in zijn levensonderhoud in België te voorzien. Het bedrag waaronder sociale bijstand kan worden verleend bedraagt voor een alleenstaande 817,36 euro. Er blijkt dan ook niet dat verweerder verzoekers persoonlijke situatie incorrect beoordeelde. Verzoekers standpunt dat hij – een zevenenzestig jaar oude gepensioneerde man – slechts tijdelijk arbeidsongeschikt is laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

3.2.2.3. Verzoekers betoog dat verweerder is tekort gekomen aan zijn verplichting om hem te horen kan niet worden aanvaard. Verzoeker had bij de indiening van zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving namelijk de mogelijkheid om alle inlichtingen en stukken die hij nuttig achtte over te maken. Toen verzoeker in gebreke bleef om de nodige overtuigingsstukken neer te leggen werd hem hierop uitdrukkelijk gewezen en werd hem nogmaals de kans gegeven de vereiste documenten of toelichtingen te verschaffen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, miskende.

3.2.2.4. Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten volgt duidelijk dat dit niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, 28 en HvJ 17 juli 2014, C-141/12, 69). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder, die geen instelling, orgaan of instantie van de Unie is, artikel 41 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden.

3.2.2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat verweerder de bestreden beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid en kan ook op basis van de door verzoeker in zijn tweede middel ontwikkelde argumentatie niet worden vastgesteld dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht of enig ander beginsel van behoorlijk bestuur niet respecteerde.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 24 en 47 van het Handvest van de grondrechten, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn argumentatie luidt als volgt:

"Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven.

Artikel 13 van het EVRM waarborgt het recht op een effectief rechtsmiddel als een van de rechten in de Conventie geschonden wordt.

Artikel 7 van het Handvest waarborgt eveneens, aan eenieder, het recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven.

Artikel 47 van het Handvest bevat het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht. Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Verzoekers drie meerderjarige kinderen en minderjarige kleinzoon verblijven in België. Hoewel hij momenteel niet met hen samenwoont, onderhoudt verzoeker nauwe, affectieve banden met hen. Er is sprake van een gezinsleven tussen hen.

Zelfs al mocht worden betwist dat er sprake kan zijn van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM tussen verzoeker en zijn meerderjarige kinderen die niet met hem samenwonen – wat in casu overigens zelfs niet werd onderzocht door verwerende partij –, moet in elk geval worden gewezen op de minderjarige kleinzoon van verzoeker.

Tussen hem en zijn grootvader bestaat onbetwistbaar een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat de band tussen grootouders en hun kleinkinderen kan worden beschermd als ‘gezinsleven’ in de zin van artikel 8 EVRM, werd reeds door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkend. (EHRM, Marckx t. België, n° 6833/74, 13 juni 1979; EHRM, X. t. Zwitserland, n° 8924/80, 10 maart 1981.)

De bestreden beslissing werd genomen zonder enig gewag te maken van dit gezinsleven.

Er diende door de dienst Vreemdelingenzaken nagegaan te worden of er een gezinsleven bestond in hoofde van verzoeker en of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven, en in dat van zijn kinderen en kleinkind, in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien.

De proportionaliteit van de verwijderingsbeslissing wordt in de Europese rechtspraak voor vreemdelingen onder andere beoordeeld aan hand van:

- of er criminele feiten gepleegd zijn
- de aard en ernst van de criminele feiten
- de termijn dat verzoeker al in het land was
- de termijn verstreken na de feiten en het gedrag gedurende die periode
- de nationaliteiten van de verzoeker en zijn familieleden
- de sterkte van zijn sociale, culturele en familiale banden in het herkomstland en land van verblijf
- de duur van een huwelijk
- of de partner op de hoogte was van de feiten bij het ontstaan van de relatie
- of er kinderen zijn en hoe oud die zijn,
- ... (Zie ECtHR, Boulif v. Switzerland, No. 54273/00, 2 August 2001; ECtHR, Üner v. the Netherlands [GC], No. 46410/99, 18 October 2006; ECtHR, Balogun v. the United Kingdom, No. 60286/09, 10 April 2012, paras. 43-53)

In casu ontwikkelde verzoeker erg nauwe banden met België. Hij verbleef hier reeds, trad hier in het huwelijk en stichtte een gezin. Het feit dat hij niet meer gehuwd is met zijn echtgenote en een aantal jaren in het buitenland verbleef, doen hier geen afbreuk aan. Verzoekers kinderen en kleinkind hebben altijd hier gewoond en onderhouden erg nauwe banden met hem. Bij wijze van illustratie was zijn jongste zoon, die student is in België, van plan bij hem te komen inwonen.

Ook samen gelezen met het hierboven ontwikkelde middel over het hoorrecht en de nood aan individuele beoordeling, had verwerende partij hiermee rekening moeten houden en op z'n minst onderzoek naar doen en verzoeker de kans geven deze elementen naar voren te brengen.

Het is verder vaste rechtspraak van het EHRM dat het belang van het kind een primordiale overweging vormt bij het beoordelen van iemands rechten onder artikel 8 EVRM (EHRM, Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands, 31 januari 2006, nr. 50435/99)

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat samen met het Verdrag van Lissabon op 1 december 2009 in werking is getreden, luidt:

“De rechten van het kind

1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in hen betreffende aangelegenheden wordt in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid passend belang gehecht.
2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging. ...”

Artikel 51 van het Handvest verduidelijkt dat het Handvest van toepassing is wanneer lidstaten bepalingen van Unierecht ten uitvoer brengen: “1. De bepalingen van dit Handvest zijn gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie met inachtneming van het subsidiariteitsbeginsel, alsmede, uitsluitend wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen, tot de lidstaten. Derhalve eerbiedigen zij de rechten, leven zij de beginselen na en bevorderen zij de toepassing ervan overeenkomstig hun respectieve bevoegdheden en met inachtneming van de grenzen van de bevoegdheden zoals deze in de Verdragen aan de Unie zijn toegeedeeld. (...)”.

Zoals hierboven reeds uitgelegd, is een bijlage 20 die wordt afgeleverd aan een Britse onderdaan een uitvoering van de Burgerschapsrichtlijn en dus een uitvoering van Europees recht.

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende:

“Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...)” (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben een belangrijke interpretatieve waarde. Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen.

Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag in ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’ van 29 mei 2013, het volgende:

“1. Article 3, paragraph 1, of the Convention on the Rights of the Child gives the child the right to have his or her best interests assessed and taken into account as a primary consideration in all actions or decisions that concern him or her, both in the public and private sphere. Moreover, it expresses one of the fundamental values of the Convention. The Committee on the Rights of the Child (the Committee) has identified article 3, paragraph 1, as one of the four general principles of the Convention for interpreting and implementing all the rights of the child,¹ and applies it as a dynamic concept that requires an assessment appropriate to the specific context.”

De specifieke individuele context van elk kind dient in overweging genomen te worden bij het beoordelen van het belang van het kind in kwestie.

“5. The full application of the concept of the child's best interests requires the development of a rights-based approach, engaging all actors, to secure the holistic physical, psychological, moral and spiritual integrity of the child and promote his or her human dignity.”

Een holistische beoordeling die rekening houdt met de ontwikkeling en integriteit van het kind dringt zich op.

“6. The Committee underlines that the child's best interests is a threefold concept:

1 Committee on the Rights of the Children, ‘General comment No. 14 (2013) on the right of the child to have his or her best interests taken as a primary consideration (art. 3, para. 1)’, 29 mei 2013.

(a) A substantive right: (...)

(b) A fundamental, interpretative legal principle: If a legal provision is open to more than one interpretation, the interpretation which most effectively serves the child's best interests should be chosen. The rights enshrined in the Convention and its Optional Protocols provide the framework for interpretation."

Het belang van het kind is niet enkel een substantieel recht, maar ook een fundamentele interpretatiewijze van wettelijke bepalingen.

"32. The concept of the child's best interests is complex and its content must be determined on a case-by-case basis. It is through the interpretation and implementation of article 3, paragraph 1, in line with the other provisions of the Convention, that the legislator, judge, administrative, social or educational authority will be able to clarify the concept and make concrete use thereof. Accordingly, the concept of the child's best interests is flexible and adaptable. It should be adjusted and defined on an individual basis, according to the specific situation of the child or children concerned, taking into consideration their personal context, situation and needs. For individual decisions, the child's best interests must be assessed and determined in light of the specific circumstances of the particular child."

Opnieuw wordt de nood aan een specifieke benadering die rekening houdt met alle relevante omstandigheden van het kind benadrukt.

"42. States must create an environment that respects human dignity and ensures the holistic development of every child. In the assessment and determination of the child's best interests, the State must ensure full respect for his or her inherent right to life, survival and development."

In casu is er een kind dat geraakt wordt door de bestreden beslissing, met name de 3-jarige kleinzoon van verzoeker.

Het doel van artikel 8 EVRM is, zeker wanneer het jonge kinderen betreft, het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een kind ontplooit en het kind stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Centraal hierin staan de zorg en de persoonlijkheidsopbouwende identiteitsrelatie.

Het recht op een gezinsleven zoals vervat in artikel 8 EVRM erkent het fundamentele belang van dit zorgnetwerk voor de integriteit van het individu. In dezelfde zin beschermt het EHRM het privé-leven van een persoon als het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap (EHRM, Uner v. the Netherlands, op. cit., judgment of 5 July 2005, §59).

Wat een gezinsleven uitmaakt is een feitenkwestie en hangt af van het feit of er daadwerkelijke persoonlijke gezinsbanden zijn.

Het kan zowel om een de jure gezinsleven gaan, maar het kan evengoed om een feitelijk gezinsleven gaan. Zo heeft het Hof al beslist dat er tussen een minderjarige en een volwassene die geen familie was maar zorg droeg voor het kind een familieband aanwezig was (EHRM, X, Y and Z v. the United Kingdom, application no. 21830/93, judgment [GC] of 22 April 1997.)

Of er al dan niet sprake is van gezinsleven vereist een gedetailleerd onderzoek naar de aard van de relatie en het niveau van engagement.

Het beschermde privéleven omhelst dan weer erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het hoger belang van het kind om hier samen met zijn grootvader op het grondgebied te verblijven en zijn nauwe banden met hem niet abrupt onderbroken te zien.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kleinzoon, noch met het bestaan van de kinderen van verzoeker.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de duurzame banden die zijn uitgebouwd op het grondgebied.

In casu blijkt uit niets dat de dienst Vreemdelingenzaken een evenredigheidstoets in overeenstemming met artikel 8 EVRM zou gevoerd hebben. Artikel 13 EVRM (het recht op een effectief rechtsmiddel) vereist dat het om een reële proportionaliteitstoets gaat, en niet om een louter formalisme (EHRM, Raza v. Bulgaria, application no. 31465/08, judgment of 11 February 2010.).

In zoverre Uw Raad zou oordelen dat enkel de schending van het gezinsleven van verzoeker kan onderzocht worden gezien enkel verzoeker het voorwerp uitmaakt van de bestreden beslissing, dient er opgemerkt te worden dat in die zin oordelen een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM. De combinatie van deze artikelen impliceert immers dat verzoekers kleinkind en kinderen geen enkel rechtsmiddel kunnen aanwenden om de schending van het recht hun gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing in rechte aan te vechten.

Er dient opgemerkt te worden dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat de impact op het gezinsleven van alle gezinsleden wordt onderzocht en niet enkel die van de verzoeker die het voorwerp uitmaakt van de administratieve beslissing sensu stricto.

Er kan verwezen worden naar de zaak Paposhvili t. België van 17 april 2014, §§153-154 waarin het Hof er op wijst dat de gezinsleden van de verzoeker geen verzoekers zijn (hetgeen impliceert dat ze dit zouden kunnen zijn), en alsnog overgaat tot een inschatting van de impact op hun familielevens, daarbij o.a. rekening houdende met het belang van het kind:

“153. En outre, il n'apparaît pas des circonstances de la cause que les enfants aient des besoins spécifiques ou que leur mère serait incapable de leur apporter les soins et soutien suffisants dans l'hypothèse où ils devaient rester avec elle seule, comme ce fut le cas durant les années de privation de liberté du requérant. Par ailleurs, sachant qu'ils disposent d'un titre de séjour en Belgique et qu'ils peuvent quitter le pays et y revenir en toute régularité, qu'il n'y a pas d'obstacles insurmontable au maintien de contacts réguliers entre les membres de la famille. Enfin, la Cour souligne que ni l'épouse du requérant ni ses enfants ne sont requérants devant elle.

154. La Cour admet toutefois, eu égard au volet médical particulier à la présente espèce, que le seul maintien de contacts réguliers pourrait ne pas suffire à satisfaire « l'intérêt supérieur » des enfants. Le requérant est en effet atteint de plusieurs pathologies graves, dont une leucémie lymphoïde chronique, et, selon ses propres allégations, risque, en tout état de cause, de décéder à court terme s'il était renvoyé en Géorgie où la qualité des soins n'est pas la même qu'en Belgique. Ce contexte particulier pourrait amener l'épouse du requérant et leurs enfants à prendre la décision de quitter temporairement la Belgique pour s'installer pendant un certain temps en Géorgie. Tout en se gardant de sous-estimer les difficultés qu'impliquerait pour la famille une telle décision, la Cour n'y voit pas, eu égard aux facteurs examinés ci-dessus (voir paragraphes 152 et 153, ci-dessus), des circonstances exceptionnelles qui obligerait les autorités belges à renoncer au renvoi du requérant ou à régulariser son séjour. Elle relève en outre, d'après les données médicales versées au dossier, que les affectations dont souffre le requérant sont pour l'instant stabilisées grâce aux traitements médicaux reçus en Belgique, qu'il n'y a pas de menace imminente pour sa vie et qu'il est capable de voyager (voir paragraphe 120, ci-dessus).”

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier, ook niet impliciet, dat verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers privé- en gezinsleven. De dienst Vreemdelingenzaken heeft geen evenredigheidstoets gevoerd van alle elementen die haar ter kennis waren.

Elke verwijzing naar artikel 8 EVRM of artikel 7 of 24 van het Handvest ontbreekt.

De dienst Vreemdelingenzaken heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 7 en artikel 24 van het Handvest gehandeld.”

3.3.2.1. In zoverre verzoeker opnieuw de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

3.3.2.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM beroept verzoeker zich in de eerste plaats op zijn gezinsleven met zijn in België verblijvende meerderjarige kinderen en zijn minderjarig kleinkind. Opdat verzoeker zich evenwel zou kunnen beroepen op het recht op eerbiediging van zijn gezinsleven, zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM, moet er in de eerste plaats kunnen worden vastgesteld dat verzoeker enig gezinsleven in de zin van deze verdragsbepaling heeft. Om tot het bestaan van een gezinsleven te kunnen besluiten dient vooreerst het bestaan van een familiale band van bloed- of aanverwantschap te worden nagegaan en vervolgens wordt vereist dat die familiale band voldoende *“hecht”* is (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, die Keure, 2001, 404, randnr. 653). Het is niet betwist dat verzoeker voorheen in Groot-Brittannië verbleef terwijl zijn kinderen en kleinkind in België woonden. Daarnaast geeft verzoeker uitdrukkelijk te kennen ook heden in België niet met zijn kinderen of kleinkind samen te wonen. Er blijkt derhalve niet dat verzoekers band met zijn kinderen en kleinkind dusdanig hecht is dat er kan worden gesproken van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Zelfs indien zou dienen te worden verondersteld dat verzoeker effectief enige vorm van gezinsleven heeft met zijn kinderen en kleinkind, dan nog moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoeker enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen. Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel door in België te verblijven zijn relatie met zijn kinderen en kleinkind kan onderhouden. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat verzoeker als burger van de Unie drie maanden op zes in België kan verblijven, dat verzoeker gebruik kan maken van de moderne communicatiemiddelen en dat er vlotte trein- en bootverbindingen bestaan tussen Groot-Brittannië en België. Er blijkt derhalve niet dat er sprake is van een effectieve inmenging in het gezinsleven van verzoeker of dat op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoeker toe te laten tot een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat enig aspect van zijn privéleven door de bestreden beslissingen in het gedrang wordt gebracht. Het feit dat verweerder vroeger reeds in België woonde, dat zijn kinderen in België bleven wonen nadat hij vertrok en zijn bewering dat één van zijn kinderen zou overwegen om bij hem te komen inwonen laten immers niet toe tot dit besluit te komen.

Verzoeker maakt met zijn theoretische uiteenzetting ook niet aannemelijk dat *“de ontwikkeling of de integriteit”* van zijn kleinkind in gevaar komt louter omdat zijn aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving werd afgewezen en hem het bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Er blijkt namelijk niet dat hij ooit de zorg voor dit kind op zich heeft genomen of een centrale rol speelde in de persoonlijkheidsontwikkeling van dit kind. Daarenboven vormen, zoals reeds gesteld de bestreden beslissingen, op zich geen belemmering voor verzoeker om veelvuldige en langdurige contacten met zijn kleinkind te onderhouden indien hij meent dat dit kind daar behoefte aan of baat bij heeft. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen is voorbijgegaan aan de hogere belangen van zijn kleinkind.

Een disproportionele inmenging in het privé- of gezinsleven van verzoeker en zijn familieleden kan niet worden vastgesteld.

De Raad wijst er tevens op dat artikel 8 van het EVRM zelf geen motiveringsverplichting oplegt aan verweerder en deze verdragsbepaling ook niet bepaalt dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3.2.3. Artikel 7 van het Handvest van de grondrechten komt inhoudelijk overeen met artikel 8 van het EVRM. Aangezien er geen schending van artikel 8 van het EVRM kon worden vastgesteld kan ook niet worden besloten dat artikel 7 van het Handvest van de grondrechten werd geschonden.

3.3.2.4. Rekening houdende met voorgaande vaststellingen kan ook niet worden besloten dat verweerder artikel 24 van het Handvest van de grondrechten heeft geschonden. Niet alleen betreffen de bestreden beslissingen geen *“handelingen betreffende kinderen”*, maar, zoals reeds gesteld, verhinderen deze beslissingen verzoeker tevens geenszins om zijn relaties met zijn kinderen en kleinkind verder te onderhouden.

3.3.2.5. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat artikel 13 van het EVRM werd geschonden.

3.3.2.6. Door uiteen te zetten dat, overeenkomstig artikel 47 van het Handvest van de grondrechten, eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte en op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissingen door enige onwettigheid zijn aangetast of dat verweerder voormeld artikel heeft miskend.

3.3.2.7. Ook met wat verzoeker in zijn derde middel aangeeft kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet worden besloten dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK